

Megjelenik minden vasárnap és csütörtökön.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Szabó Albert könyvnyomtatásban Kézdi-Vásárhelyt, hova egy a lap beltartalmi részét illető közlemények, mint az előfizetések, hirdetések, nyitltéri cikkek stb. intézendők.

Nyitltéri cikkek soronként 10 kr-ért közöltnék.

# SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hírlap.

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr  
Fél évre . . . 3 frt — kr  
Negyed évre . . 1 frt 50 kr  
Külföldre 1 évre 8 frt — kr  
Egyes szám ára 6 kr.

Hirdetések díja:

minden egyhasábos garmond-sorért vagy annak terftogatáért 4 krajczár.  
Hivatalos hirdetések külön árszabály szerint számítatnak.  
Ezenkívül minden beiktatásnál 30 krajczár bírtogdíj fizetendő.

## A nagy nap előtt.

Kézdi-Vásárhely, 1891. febr. 20.

Méltán választhattam címül ezt, mert midőn egy város jövője, felvirágzásának főkeleke felett mondanak döntő ítéletet: joggal nevezhetjük e napot nagy napnak. A ki tudja, hogy az értetlenség és egyenetlenség, a menthetetlen rut önzés miatt mennyit veszített e város: lehetetlen, hogy közönyvel nézze ama veszélyt, mely a regále-kérdés megoldásánál újból fenyeget. Hogy Kézdi-Vásárhely közgazdasági, ipari és kulturális fejlődés tekintetében primitív állapotban van, azt még a legegyszerűbb gondolkodású és képzettségű egyén is átláthatja; hogy napról napra hanyatlunk, azt pedig mindenki érzi.

Sajnosan kell bevallanunk, hogy mindezeknek magunk vagyunk az okai.

A multban meg volt kínálva e város megyei székhellyel s dicső őseink nem tettek annyit, hogy az alkalmas helyet a székház felépítéséhez ingyen adják. Később elbűsöskedtek a „Mikó-kollegium” ot. Szóval a mult hibáin tanulhatna a jelen nemzedék és tehetne végre-valahára úgy, hogy abból nem csak a jelenben, hanem a jövőben is állandó hasznot huzzon.

A közszükségletet mindnyájan ismerik. E lap hasábjain is hányszor volt elmondva, hogy e városnak iskolai helyiségről, kaszárnyáról, egy alkalmas tanásházról, sétatérrel, a város általános szépítéséről gondoskodni kell. Ezek mind oly közszükségleti dolgok, melyeket rendre létesíteni kell pótdó segélyével is.

A pótdó legjobban azokat terheli, a kik több adót fizetnek e város területén levő birtokaik és egyéb jövedelmeik után. Ha nem

gondolkozunk okosan, számításunk nem hat ki a jövőre: később önmagunk valljuk a kárát.

Kézdi-Vásárhely város lakói nagy nap előtt állanak, mert márczius 11-én a kir. törvényszék előtt kell nyilatkozniok arról, hogy a polgárság által nyerveendő regále-kártalanítási összeg kiosztassék-e egyesek között, vagy maradjon e város lakosainak javára. A fenn megjelölt célok megvalósítása több hasznot fog hozni e város minden lakosának, mint ama pár forint, melyet esetleg osztalékul kap. E regále-kártalanítási összegnek a közjó előmozdítására való fordítását parancsolja a székely becsület is; mert ha jól meggondoljuk, a regále nem egyeseké, hanem a város összes őslakosaié volt a multban s lett volna a jövőben. Ha most e nemzedék ez ősi jogot eladva, árát elkölti: mit hagy a jövő nemzedéknek?

A józan ész városunk jövő felvirágzásának magas érdekeit megóvni parancsolja.

Ne engedjünk tehát a rut önzésnek helyet s ne költünk el azt, mit őseink nemcsak a mi, hanem az utókor számára is szereztek; fordítsuk oly célra, melyet a jelen és a jövő nemzedék is élvezhet.

Közös akarattal, egy szóval mondjuk ki, hogy a felosztásra váró regále-kártalanítási összeget felajánljuk a Cserey-féle jószág megvásárlására, hogy annak egyik részén egy korszerű iskola, másik részén vendéglő, esetleg piac vagy sétatér létesíttessék. Rég képezi ez közohaj tárgyát, de ha magunk nem tesszünk: mástól hiába várunk.

Mutassuk meg tehát, mint Szentkatolna és más székely községek megmutatták, hogy a közvagyonra a közjóért örömmel és büszkén áldozzuk fel.

Ha netalán az alap kezelése iránt aggályai volnának a népnek, egy bizottságot küldhet ki, mely ellenőrizné azt, hogy ez összeg a közös akarattal megállapított célra fordíttassék.

Ne ringassa magát senki abban a hitben, hogy őspolgári jogai szerint részesül e regále-kártalanítási összegben. Mert az nagy igazságtalanság lenne, e közös kincset olyanok között kiosztani, kiknek semmijök sincsen, s a ki birtokai után most és jövőben is huzza az igát, hordozza a közterheket, semmiben se részesüljön. Ha pedig a birtokarány szerint lesz megoldva e kérdés, sokan az ősi joggal hoppon maradnak.

Ha meghagyjuk e közös tulajdont továbbra is közösnek, részesülni fog jótéteményeiből szegény, gazdag egyaránt nemcsak most, hanem mindenkori. A nemes cselekedetért méltó hálával adózik az utókor, az egész jövő nemzedék, s büszkén mondhatják, hogy az ősapák jogaiból nekik is jutott.

Most az ideje megmutatni, hogy mit érünk s méltán viseljük-e a büszke székely nevet.

Honfi.

## Székely mezőgazdasági munkások foglalkoztatása.

A kereskedelmi miniszter leiratot intézett az orsz. magyar gazdasági egyesülethez azoknak a székely gazdasági munkásoknak érdekében, a kik évenként ezrével járnak át a gazdasági munkaidő tartamára Romániába. Főlemlíti a miniszter, hogy a fejlődő gyáripár egyre több és több munkáskezet von el a mezőgazdasági munkától, a mi nemsokára, vagy talán már most is, a napibérek rohamos emelkedését fogja maga után vonni. Miután az erdélyi székely megyék megbízható, dolgos népe tömegesen keresi fel a mezőgazdasági munka idején a

## A „Székelyföld” tárczája.

### A kis szolgáló.

(Vége.)

— Oh Istenem! Oh Istenem! — rebegé gyönyörrel.

— Egy ostar kell nekem! — mondá Lucien.

Germaine beszaladt a konyhába, s egy nagy pálczával tért vissza, melylyel a ruhákat porozták. Lucien használni kezdte a pálczát. Nagyon erős volt már. Utította és Germaine futott.

— Ah! uram, uram! . . . — mondá és sirt örömeiben.

Ezen este a konyhában, miután a cselédekkel evett, még az asztalul ülve, lehunyta szeméit, mosolygott s halkan mondá: — Milyen jó volt! — Falánk! — mondá neki a szakács.

Egy nap Lucien elcsent egy üveg bort a bufetből. Ezen időben Lucien már szivarozott is titokban. Kérdőre vonták.

— Germainet láttam elvinni egy üveget — felelte.

A báróné maga elé hívatta a kis szolgálót.

— Te loptad el a bort?

— Ő lopta el — szölt közbe Lucien.

— Igen, én! — mondá Germaine.

— Nagyon jól van — nevetett Lucien.

— Igen, — szölt Germaine — nagyon jól van!

Az idő telt. Germaine még mindig vékony volt, nyomorúságos és kicsiny. Teszta is volt. Tele szeplővel az arca, orra és homloka. Csak nagy szemek voltak szépek, jóságosak és félénkek, mint egy bárányé. Szűk fekete ruhát viselt, mely válltól sarkáig egészen egyenesen állt rajta; csupán az öv mutatta, hol van a dereka. Lucien már kész fiatal ember volt. Egy este így szölt hozzá:

— Anyám nem akarja, hogy ide adják nekem a nagy ajtó kulcsát. Csengetnem kell, megtudják, hogy későn jövök haza és lármáznak. Figyelj ide; te ne fekjüdj le, várj reám, én tapsolni fogok, akkor lejössz, s kinyitod az ajtót zaj nélkül. Érted? — Értem! . . .

Ez télen volt. Germaine fenmaradt néha reggelig álmatlanul, egy szobában, melyben nem volt tűz s figyelt a jelre. Akkor lement, kis lámpával kezében. Keresztül kellett mennie az udvaron. Néha havazott. Hogy zajtalanul járjon, levetette cipőit. Meztláb ment végig a havon. A hideg szél egészen átal járt. Nagy náthát kapott, mely nem is hagyta el többet. Kinyitotta a kaput, visszavonva a nagy toló-zárt, mely megfagyasztotta kezét.

— Mindig megvárakoztatsz; megfázom — mondá Lucien.

— Jövőre az udvaron fogok maradni — felelé Germaine.

És úgy tett. Pedig a tél nagyon hideg volt. Egy éjjel Lucien hazajövet be volt csipve. Valami álarcos bálból jött. Igazán nagyon szép volt piros és aranyos jelmezében.

— Oh! — mondá Germaine, feltartva a lámpát.

Együtt mentek fel a lépcsőn. Lucien egy divatos operette-áriát dudolt: „Egy napon az utcán átment egy szép lengyel leány . . .” és a többi.

Germaine csodálattal eltelve hallgatta. Egyszerre Lucien megbotlott. Feltartva magát a korlátban, visszafordította fejét s rá nézett Germaine-re. Be volt csipve. Egy nő állt előtte. Bah: Atkarolta derekát s megcsókolta. Germaine összerázkódott, mint egy madár, mely megrázta tollait, s eszméletlenül esett a lépcsőre, kezében a lámpával, mely összetört.

— Ördög vigye a bolondot! — kiáltá Lucien s elmenekült, félve, hogy a zaj még felébresztett valakit.

Germaine nem dolgozott többet az ablakmelyedésben az előszoba mellett. Szokásává vált reggeltől kezdve a hátsó lépcső egyik hágcsójára ülni, mindig ugyanarra, s ott varrni. A cselédek gunyolódtak vele; hagyta őket. Nagyon különös lett. Valami felcsillant szemében, valami fény. Halk hangon — folyvást varrva — hosszan, hosszan énekelt egy dalt, mindig ugyanazt: „Egy napon az utcán átment egy szép lengyel leány!”

Néha nagyon vidáman dalolta, nagyon gyorsan, néha nagyon lassan, mély vágyódással, tagolva a

szomszéd Romániát, tanácsosnak vélné a miniszter, hogy a mindinkább érezhető munkáshiányt a székely munkásokkal pótolná. Felkéri az egyesületet, hogy a hazai mezőgazdákhoz intézzen felhívást az iránt, hogy mennyi és milyen munkásra volna szükségük, hogy milyen átlagos napszámot adhatnak az esetleg alkalmazandó székely férfi és női munkásoknak, a kik tavaszi, nyári és őszi munkára az illető vidéket felkeresnék. A maga részéről intézkedni fog a miniszter, hogy a székely megyék főispánjai útján az esetleg munkára vállalkozó egyének számát és napi bérigényüket megtudja. Az országos magyar gazdasági egyesület keddi szakosztályi ülésében tárgyalta az ügyet s tekintettel az idő előrehaladott voltára, ezuttal is felhívja a gazdaközöniséget, hogy a szükségrendő munkások számát s a napibérösszeg magasságát legkésőbb március hó 15-ig az egyesület titkári hivatalában (Budapest, köztelek) jelentsék be, valamint azt is, hogy milyen munkára kívánnak munkásokat. Egyidejűleg azonban a miniszter is felkéri, hogy a főispánok közreműködésével már most teljesítse az összeírást az iránt, hogy hány munkás, milyen munkára és milyen munkabérért áll a gazdaközöniség rendelkezésére. A dolog annál is nagyobb figyelmet érdemel, mert közgazdasági okokon kívül igen fontos közművelődési okok is szólnak mellette. A székely kivándorlást megakadályozni csakis ez uton lesz lehetséges, vagy legalább is nagy mértékben korlátozni.

## ORSZÁGGYÜLÉS.

A konzuli bíraskodás szabályozásáról szóló törvényjavaslat fölött folyó hó 17-én kezdődött meg a vita a képviselőházban. Érdekes ülés volt, melyre a karzatok is egészen megteltek.

Az igazságügyi bizottság nevében Bokross Elek, a képviselőház alelnöke referálta a javaslatot s ez nagy mértékben emelte a tárgyalás érdekességét. Históriai alapra rakta fejtegetéseit s ismertetette a keretet, melyben a Szilágyi Dezső törvényjavaslat mozog s a melyben ez igen úgy megfelel a magyar igazságszolgáltatás követelményeinek, mint a közjogi kívánalmaknak, különösen pedig a 67-iki kiegyezésnek. Bokross beszédét a szabadelvű párt élénken megéljenzte.

A törvényjavaslat ellen a harcot Helfy Ignác nyitotta meg. Beszédében Helfy Ignác a konzuláris bíraskodást törvényjavaslatát alkalmul használta föl arra, hogy a 67-iki kiegyezés ellen beszéljen.

Ezután Apponyi Albert gróf beszélt másfél órán keresztül, pártfeleinek élénk tetszése mellett. Fejtegetései folyamán elárulta Apponyi, hogy ő nem csak magyarul, de németül és francziánul is igen

betűket, megújulva a szavakat. Ilyenkor a vig dalocskában végtelen szomorúság volt kifejezve. „Egy napon az utcán átment egy szép lengyel lány” ... és egyszerre hangos zokogásba tört ki. Oly boldognak érezte magát.

Lucien megjavult. Meg akarták házasítani. A leány gazdag volt és szép. Lucien szerelmes lett beléje. — Házasítsatok össze hamar — mondá. Megesküdtek és Germaine felvétellett az új házasság szolgálatába; ő kérte ki magának ezen kegyet. Az esküvő napján reggeltől kezdve az új lakosztályban volt. Jött, ment, szaladt, rendezte a butorokat, elhelyezte a virágokat a virágtartókban és mosolygott. — Mily csinos itt minden — mondá és soha sem volt oly elégedett. Kis fekete selyem ruha volt rajta, melyet a menyasszony ajándékozott neki. — Lucien ur... Lucien ur... — ismétlé többször — nagyon boldog... nagyon boldog lesz... Este eszébe jutott, hogy e pillanatban a menyegzőn tánczolnak s ő is táncolni kezdett, mind keringőt daldolva: Egy napon az utcán átment egy szép lengyel lány. — Éjfélkor segített a menyasszonynak levetkőzni, s levéve fejről a koszorút és fátvált, lopva megcsókolta azon a helyen, hol Lucien megérintette...

Egy órával később, midőn már minden eloson-dosodott, kilépett a házból. Sebesen ment, egyenesen maga elé nézve. Az utcákon senki sem járt. Esett volt az eső. A közelnek látszó sötét égen, az

szépen beszél, a mennyiben valóságos nyelvgyakorlatokat produkált az idézetekben. Szóragozottságának is tanujelét adta Apponyi: egy fél órára elfelejtettette, hogy nem az osztrák Reichsrathban, hanem a magyar képviselőházban van s az osztrák törvényjavaslatot tárgyalta fél órán át. Végül határozati javaslatot nyújtott be, a törvényjavaslatnak más alapokon való beuyjtása iránt.

A ház órája későre járván, már Szilágyi Dezső igazságügyminiszter csak két „ténybeli helyreigazításra” szorítkozott Apponyi beszédével szemben. Fentartotta magának a jogot, hogy e beszédre reflektálhasson. Az igazságügyminiszter korrekt kijelentéseit a szabadelvűpárt élénk helyesléssel üdvözölte.

A konzuli bíraskodás törvényjavaslatára fölött a vitát szerdán folytatta a képviselőház. Az ülés elején Thaly Kálmán beszélt arról, hogy a magyar konzuli bírakat a keleten milyen szívesen fogadnák s egyuttal konstantinápolyi élményeiből is elmondott egy-kettőt. Utána Polónyi Géza nyújtott be egy rengeteg hosszúságú határozati javaslatot a törvényjavaslat ellen, egy még rengeteg hosszúságú beszéd kíséretében. E két beszéd hallgatása alatt annyira kimerült a szélbal, hogy kedvéért az elnöknek öt percnyi szünetet kellett elrendelni.

A szünet után Beksics Gusztáv kezdett beszélni. Magas parlamenti színvonalon állott a beszéde. A legkényesebb közjogi és nemzetközi jogi distinciókban bámulatos könnyedséggel mozgott Beksics fényes dialektikája. A szabadelvű-párt élénk helyesléssel kísérte Beksics beszédét s végül többen üdvözölték a szónokot.

A konzuli bíraskodás vitáját ezután a csütörtöki ülésre halasztották s Baross Gábor kereskedelmi miniszter válaszolt az államvasuti tarifa-ügyben Polónyi Géza által hozzá intézett interpellációra, melyből a következőket adjuk:

Két megjegyzést kéntelen tenni a miniszter. Az egyik az, hogy a t. képviselő ur igazságtalanságot követ el akkor, mikor a magyar forgalmi politikának kudarczáról beszél. Eltekintve attól, hogy tényekre hivatkozni nem tud, mégis akkor, mikor a kormány állítja, hogy forgalmi politikájában változás egyáltalában nem következik be; midőn kijelenti, hogy tarifánk megállapításában döntőnek tekinti az ország közgazdasági és pénzügyi helyzetét: szemben ez ismételtent tett nyilatkozatokkal kudarczról beszélni egyáltalán nem volna szabad akkor, midőn a magyar forgalmi politika most egyikét legfontosabb feladatának még nem oldja meg, de ezuttal lehetővé akarja tenni s biztosítani, hogy különösen nyere terményeink nyugat felé utat találhassanak és a nyugat fogyasztási piaczaín versenyezzenek. (Tetszés jobb felől.) Kudarczról beszélni tehát egyáltalán nem lehet.

Másik megjegyzésem, melyet tenni kötelességemnek tartok, a következő:

Többször hallani a házon kívül is, hogy e kér-

itt ott szétszakadozott felhők között fényesen világítottak ki a csillagok; az utcai lámpák fénye visszaverődött a nedves kövezetről. Germaine tovább haladt a házak mellett. Nagyon vidám volt. Folyvást énekelt. Tovább ment egy óránál. Meszsziről valami erős, egyhangú zugás hallatszott; a sötét folyam moraja. Most elérte a Pont-Neuf-t. A közepén megállt, körülnézett s látva, hogy egyedül van, halkán beszélni kezdett. A mit mondott az egy ima volt:

— Mi atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltesd meg a te neved...

Néhányszor félbeszakította imáját, hogy daloljon. Fellépett a mellvédre. — Egy napon az utcán átment... (Letekintett a vízbe, leoldozta kötényét s leszakította róla a szalagot) — egy szép lengyel lány... (Sovány kis lábai köré csavarta ruháját s körülkötötte a szalaggal, mintha félt volna, hogy ott lent valaki meglátja lábait)... Az utcán átment egy szép lengyel lány... bocsáss meg, bocsáss meg... Mi atyánk, ki vagy a mennyekben... bocsáss meg... bocsáss meg nekem... És eltűnt a vízben, mely ezen a helyen, visszatükrözve a mennyei fényt, egészen kék volt s telve csillagokkal...

(Francziából.)

— a

désekben köztem és minisztertársaim közt ellentétek forognak fenn. Ezek ellen ismételtent megadtuk a visszautasító választ.

Most, midőn azzal állanak elő, hogy Bécsben létem alkalmával álláspontomat feladtam, vagy — mint mondták — megfutottam, úgy variálják, hogy ott minisztertársaimnak, vagy a minisztertanácsnak, vagy másnak pressziója alatt cselekedtem.

T. ház! E rendszeres vádakkal szemben kénytelen vagyok ezuttal is a leghatározottabb visszautasítással élni. (Élénk helyeslés jobbról.) Tény az, hogy kötelességemet teljesítettem, midőn Bécsbe mentem, hogy az ottani fontos tárgyalások állásáról magamnak tájékozást szerezzek és a nében fenforgó nehézségeket kiegyenlítssem, és midőn Bécsből visszatértem, jelentést tettem minisztertársaimnak eljárásomról, a mit ők tudomásul vettek. Presszióról tehát sem egyik, sem másik részről szó sincs. (Élénk helyeslés. Ugy van! jobb felől.)

Az ülés végén Andrássy Manó gróf a vallás- és közoktatásügyi miniszterhez intézett interpellációban amaz ohajának adott kifejezést, hogy az esztergomi érsekség és hercegprímási méltóság székhelye Budapestre tétessék át.

Csáky Albin gróf miniszter azonnal válaszolt az interpellációra s kijelentette, hogy úgy az állam, mint a katolikus egyház érdekében állónak tartja, hogy a hercegprímás székhelye Budapestre tétessék. A kérdés megoldására legalkalmasabbnak tartja azt az időpontot, mikor a hercegprímási székhely üresedésben van s a miniszter elárulhatja, hogy már is elrendelte a kérdés előleges tanulmányozását. A ház nagy örömmel vette tudomásul Csáky választát.

A képviselőház csütörtöki ülésén Szilágyi igazságügyminiszter tárgyaláson polemizált Apponyival, egyszerű, világos szavakban kifejezve a konzuli bíraskodás célját, bebizonyította egyezményeszerű jellegét, mely abból tűnik ki, hogy két állam törvényhozásában két megfelelő törvény ugyanazon határidőre hozatik. Szónoklatát percekig tartó taps és éljenzés követte.

## T a n ü g y.

Üdvös közoktatásügyi rendelet. A vallás- és közoktatásügyi miniszter a következő rendeletet intézte valamennyi kir. tanfelügyelőséghez:

Értesültem, hogy egyes nem magyar tannyelvű népoktatási tanintézetekben oly történelmi, illetőleg földrajzi tankönyvek és taneszközök (fali és kézi térképek, földgömbök) szolgálnak a tanítás alapjául, melyekben a történelmi családnevek annyira eltorzított helyesírással használatnak, hogy sokszor alig ismerhető fel az illető történelmi alak, kinek szerepléséről szó van, a földrajzi helynevek pedig nem a hivatalos elnevezése szerint, hanem egy-egy vidék sajátos elnevezése szerint fordulnak elő. A helyes eljárás e tekintetben az, hogy a történelmi nevek csak úgy használatassanak, a mint azokat a történelmi tudomány általában elfogadta, a földrajzi helynevek pedig vagy az állam által elfogadott hivatalos alakban legyenek írva, vagy pedig, ha az illető vidéken szokásos elnevezéssel iratnak is, () zárójelbe mindig kitéssék az illető helynek az állam nyelvén való hivatalos neve is. Erről a tanfelügyelőséget tudomása végett oly felhívással értesitem, hogy a mennyiben tankönyvlete valamely nem magyar tannyelvű iskolájában ily tankönyvek és taneszközök használatának, erről az illető könyv vagy taneszköz beküldése mellett tegyen jelentést.

## Levelezés.

Egy pár szó Udvarhelyhez.

Gyulafehérvár, 1891. február hó.

A népek művelésének fejlődését különféle eszközökkel lehet elérni és biztosítani, mely igazságnak bebizonyítására felesleges is érveket felhozni. Mert ha valóban a józan ész megköveteli mindazt megtenni, a mit természetesen eszközökkel el lehet érni, miért ne tegye meg azt az ember. Tudva azt, hogy a haladás által biztosíthatjuk magunkat a theoretikus megtámadások ellen, mert a haladás tesz boldoggá a tudomány világító fáklyájától

jelkesítve s megmentve a sötétségtől, a melyben fájdalom még a XIX. században is oly annyian botorkáznak. Az ember haladásának egyik eszközét képezi kétségtelenül a hírlapirodalom, s nagyon sajnálatra méltó lenne az a nemzet, az a nép, vidék, a mely ezt mellőzi. Pedig mily könnyen el lehet érni, csak akarat kell s az ezzel párosult egység, mert a többi a közönség dolga.

Ha széttekintünk Erdélyben s vizsgálni kezdjük hírlapirodalmát, könnyen azon meggyőződésre jöhetünk, hogy ez — tekintve a gyors haladást — nagyon is a kor színvonalán áll, jóllehet van egy megye, s ez Udvarhely, mely egy igen fontos tényezőnek bírást elhanyagolta és mellőzi s sajnálattal kell kimondjuk, hogy éppen a hírlapot nem vette ápoló karjai közé. S valóban Udvarhely — bátran elmondhatjuk — e tekintetben Erdélynek valamennyi vidékeitől el van maradva. S vajjon minek lehet betudni e hírlaphiányt, ez elmaradottságot? Különböző okokat lehetne felhozni e kérdés megoldására, de ezek közül mindenik olyan, a melyet meg lehetne oldani s semmisíteni, csak egy kis akarat kellene s az akakályok le lennének győzve. S jól lehet, hogy az ember saját megyéje hírlapja, nélkül is megélhetne s meg is él a nagy világban mivel ott vannak a többi nagy lapok, azért koránt sem vetendők meg a vidéki hírlapok, mert ezek ismertetik meg az emberrel bővebben saját megyéje viszonyait úgy művelődésileg, mint gazdaságilag s egyéb ügyeit illetőleg. S hogy a hírlap tekintetében Udvarhely el van maradva — azonban ez elmaradottság, jól megjegyzendő, csak realis, de korántsem abszolút — ez már is oly szembe-tűnő, melyet bárki is könnyen beláthat. Vannak ugyan Udvarhelynek is mind Háromszéken, mind Csíkságon társzerkesztői, de ezek nem adnak oly biztosítékot az embernek, a mely megnyugtathatná, s ha vannak is társzerkesztők, ezek közleménye alig egy-egy rövid — néha elvétve kö-zölt — hírből áll. Mily dicsőre méltó a hírlap tekintetében is Háromszék, melynek a derék »Székelyföld« cz. lapja elég anyagot ad az ember-nek a megyéje és az abban végbemenő dolgok megismerésére. S jogosan elmondhatom e lap rö-vid olvasása után, hogy — mint vidéki lap — oly-nívón áll, mint bármelyik az erdélyi lapok között.

S bár az e tekintetben haladást nem lehet ész-velni Udvarhelymegyében, azért a remény biztat s biztosan hiszem, hogy Udvarhely is felkel álma-ból s a szebb jövő reményében hozzá fog a hírlap szerkesztéséhez. Elég volt eddig a tétlenség s a hanyatlás, ideje, hogy már ő is megkezdje működé-sét s lépést tartson a többi vidékkel, mert nagyon sajnálatra méltó az, a kinek van anyaga, tehetsége és még sem vesz magának annyi fáradságot, hogy a társadalomnak is használjon általa. De ne csüg-gedjünk, mert még van időnk s ha nem is rögtön, de idők leteltével a hibát helyre lehet tenni, s ha lesz kezdet, lesz folytatás is. Előre hát s vegyék fel az indítvány fonalát s indítsa meg Udvarhely is hírlapját, mert ép úgy ez is, mint a »Székely-föld«, meglehetősen fogadtatásban és pártolásban fog részesíttetni. Ne töltsön gyáván mindazon szemre-hányásokat, melyeket Udvarhelynek a hírlap hiánya miatt oly sokszor és joggal felhánynak, hanem buzdítsa őt azon tudat, azon eszme, hogy mily haladást tud felmutatni idők folytával s mily könnyen jóvá teheti elkövetett hibáját. Így tehát bizva kérjük Udvarhely lapjának megindítását az erre hivatottaktól. Előre hát! G...

## Nyilvános köszönet és kérés K.-Vásárhely város áldozatkész kö-zönségéhez.

Régi jó szokása Kézdi-Vásárhely város áldozat-kész közönségének szeretettel támogatni mind-azon humánuszélu jótékony intézeteket, a melyek az utóbbi 2 évtíz alatt létesültek kebelében az ár-vák, munkaképtelen öregek és szenvedő betegek gyógyítására. Nemcsak erkölcsileg támogatják, nemcsak megalapították összetett filléreikkel, ha-nem évente rendszeren segítik terménybeli s más adományaikkal ez intézeteket, sőt a »Stepha-nie«-menedékházat már évek óta azon kegyeletes, szép ténnyel gyámolítják igen sokan városunk derék, nemes szívű hölgyei közül, hogy elhunyt kedves családtagjaik: szü-lőik, gyermekeik, testvéreik emléké-

re, haláluk, névnapjuk vagy születés-napjuk évfordulóján minden évben általuk, otthon főzetett reggeli, ebéd és vacsorával, némelyek ebédrel, el-látják elagott szegény öregeit me-nedékházunknak! Méltó ez áldozat elhunyt kedveseink emlékéhez, de méltó arra is, hogy itt a nyilvánosság előtt mondjunk köszönetet mind-azon ritka szívjósággal megáldott lelkeknek, kik úgy a mult, mint a lefolyt 1890. évben is szeretet-tel, hű gondoskodással teljesítették kegyeletes ígéretüket. Méltó, hogy fölemlítsük becses nevei-ke, az öregek hálája, igazgató választmányunk forró köszönete mellett a következőkben:

Reggeli, ebéd és vacsorával látták el öregeinket jan. hóban: 2-án Hankó Lászlóné atyja emlékére, 6-án özv. Pap Andrásné férje " 13-án özv. Szabó Jánosné férje " 14-én Nagy Józsefné (szgy.) szülői " 18-án Kréniczky Károlyné szülői " máj. hóban: 6-án K. Csizsár Józsefné atyja " 16-án Nagy Józsefné (szgy.) leányai " jul. hóban: 22-én Kovács Aronné atyja " 24-én Kovács Károlyné atyja " 26-án Török Sándorné (sz.) Anna-nap " 29-én Szabó Gyuláné (pénzt.) halottjai " aug. hóban: id. Kupán József s neje halottj. " 14-én Welnreiter Györgyné szülői " 19., 20., 21., 22., 23., 24. és 25-én Báró Szent-kereszty Stephanie édes atyja emlékére; 26-án Szabó Mózesné atyja " 27-én Török Sándorné (szgy.) Samu napján, atyja " 28-án Grósz Károlyné Páljános Mária szülői " szept. hóban: 4-én Nagy Lajosné (szesz-gyárosné) halottjai " 8-án Jancsó Mózesné (szgy.) szülői " 22-én ifj. Kovács János ker. halottjai " 26-én özv. Csizsár Pálné halottjai " okt. hóban: 1-én Török Ferenczné atyja " 4-én Tóth Józsefné (szeszgy.) atyja " 8-án Nagy Dénesné (sörgy.) szülői " 24-én Nagy Gyuláné (S.-Sztgy.) szülői " 25-én Pongrácz Jánosné szülői " nov. hóban: 1-én Sáska Antalné szülői " 2-án ifj. Kovács István (g.-k.) halottj. " 4-én id. Tóth Istvánné (szgy.) szülői " 15-én Szabó Gézané Dézi Polixena, édes anyja " 17-én Nagy Józsefné (szgy.) fiai " 18-án Baló Lászlóné, Jancsó Emma, halottjai " 19-én Szőcs Józsefné (v. polgárm.-né) József fia " decz. hóban: Szőcs Mózesné halottjai " 17-én Nagy Lajosné (sz.) Lázár-nap "

Midőn a legnagyobb elismeréssel közeljük e kimutatást, egyuttal bizalommal és szeretettel kérjük városunk minden szép, jó és nemes rt lel-kesülő közönségét, hogy szíveskedjenek minél többen csatlakozni a felsorolt kegyes pártfogók-hoz, s küldjenek elhunyt kedves halottjaik emlé-kére menedékházunk 12—14 örege részére álta-luk meghatározandó kegyeletes napokon reggelit, ebédet s vacsorát.

Ez iránti kegyeletes ajánlatokat, ígéreteket kér-jük Pap Andrásné egyleti aleluók, avagy menházi felügyelő Zajzon Aronnénak tudomására juttatni.

Kézdi Vásárhelyen, 1891. február hó 12-én.

A »Stephanie«-menedékház igazgató választmánya nevében:

Báró Szentkereszty Stephanie, elnök.

Vajna Károly, jegyző.

## Különbélek.

— **Figyelmeztetés.** A kik folyó évi ápril 15-ikéig adótartozásaitak be nem fizetik, a következő kép-riselő-választás alkalmával legszebb polgári jogai-ka, a szabad választást nem gyakorolhatják. Mint más hazai lapok, úgy mi is szükségesnek tartot-tuk e fontos körülményt az érdekeltek tudomására juttatni.

— **Véres kardpárbaj** folyt le f. hó 18-án d. u. 3 órakor Altörján Hollaki György honvédszázados és Schmidt Konrád vasuti mérnök, kézdívásár-helyi lakosok között. A párbaj, mely szóváltásból keletkezett, Hollaki százados megsebesülésével végződött. Keze fejjén kapott meglehetősen mély vágást, míg Schmidt sértetlen maradt.

— **Tanfelügyelői látogatás.** Eötvös Károly Lajos ur, megyénk kir. tanfelügyelője, csütörtökön lát-o-gatást tett a helybeli népoktatási intézeteknél; különösen a két új tanító módszertani eljárását tette figyelem tárgyává. Azt hisszük, hogy létes-i-tendő polgári fiiskolánk is még a jövő tanév ele-jén e város és vidék közönsége előtt meg fog

nyilni. Ez esetben a kir. tanfelügyelő ur áldásos tanügyi munkásságát, irántunk tanusított szíves-jóságát tényekkel igazolandja, s hálánk és tiszte-le-tünk fogja kísérni.

— **Márocius 15-ikét** az idén is meg fogja ünne-pelni városunk polgársága. A kaszinó által kikül-dött állandó rendező bizottság már megtette az előkészületek egy részét. Az ünnepélyen — tuda-másunk szerint — közre fognak működni: az ev-ref. egyházi dalkör, a tűzoltó-zenekar; Dr. Szacs-vay Gyuláné és Szerváczius Lenke urhölgyek; Baló László, Barthos Károly és Dr. Balogh Vendel urak, részint énekkel, zenével, részint felolvasás-sal, szavalással és emlékbeszéddel. Az ünnepély estéjén társas-lakoma lesz Jancsó Dénes vendég-lőjében.

— **A háromszékmezei kőfaragó-iskolához.** E hó 14-én látogatta meg Eötvös K. Lajos háromszék-vármegyei kir. tanfelügyelő a hosszufalusi áll. felső nép- és faragó-iskolát, előtanulmányokat te-endő egy Málnáson állítandó kőfaragó-műhely állítása érdekében.

— **Értesítés.** A tűzoltó-egylet helyiségében folyó hó 22-ikére jelzett felolvasás, a takarékpénztári közgyűlés miatt, március 1-ére maradt és délután 6 órakor fog megtartatni.

— **A főváros közgyűlése** folyó hó 18-án Baross Gábor minisztert nagy lelkesedéssel egyhangulag megválasztotta a főváros diszpolgárává. A disz-polgárságról szóló okiratot nagyobb küldöttség fogja a miniszternek átnyújtani.

— **Az idők jele.** Sok a nyomorúságban tengődő ember Magyarországon. Ezt semmi sem bizonyítja jobban, mint az a körülmény, hogy a hol valami kis alkalmazásféle kínálkozik, oda százával tódul a magasabb képzettségű, de megélni nem tudó ember. Borszelekről azt írják nekünk, hogy Tölgye-sen egy 800 forint évi fizetéssel javadalmazott er-dőüzleti könyvelői állásra 92 pályázó jelentkezett, köztük öt okleveles mérnök. Szomorú intő példa ez a fiatalságnak, hogy jól gondolják meg, mit tesznek, mikor pályát választanak. A diplomás emberek száma annyi ma, hogy nem is csoda, ha nem tudnak megélni a versenyben, holott az ipa-ros meg a kereskedő osztályban hasonlíthatatla-nul kedvezőbbek a viszonyok, meg a kilátások.

— **Az erdélyrészi Kárpát-egyesület** »Uti kalauzá"-hoz Csíkvármegye leírása is beérkezett. A terje-delmes és szép dolgozatot Becze Antal alispán és Imets F. Jákó írták.

— **† Mihálovics József.** A magyar katolikus egy-háznak ismét nagy gyászra van, az ország herceg-prímása után Mihálovics József kardinális, Zágráb bíboros érseke, meghalt. Minden jó magyar ember szomorúsággal hallja e hírt és kegyelettel emléke-zik meg a papi fejedelemről, a ki a mi vérünk volt, mint lelkipásztor apostolként működött és mint hazafi lánczokat hordott szabadságunkért. A zá-grábi lapok magasaltják az elhunyt főpap nemes-lelkiségét, békés közvetítő szerepét a politikai harcokban, nagylelkű adakozásait egyházi és kulturális czélokra.

— **A kedei »fekete templom«.** A székely lelemé-nyesség érdekes tanujale a kedei fekete templom. Udvarhelymegyébe kebeleztet Nagy- és Kis-Kede községek között egy jókora hegyssarkon építettek volt a község lakói a Jézus tiszteletére e század elején egy egyszerű kis templomot. E hegyssarkot azért választották, hogy a központon — a két községtől mindkét irányban egyenlő távolságban — minden hívő feltalálhassa a földi béke biztos otthonát. Bemészelték falait szép fehérre, ellát-szott az új templom messzire, a szomszédos Rugon-falva községébe is, a mely községen keresztül Sz.-Keresztur és Székely-Udvarhely között egy jó karban tartott út vezet. Ezen megfordult a felső és alsó vidék s a mi szépet, újat, nevezetést látott, elbeszélte messze földön. Örövendett a kedei ember, mikor az ő templomát láthatta a világ, s ezáltal vallásos buzgósa nyilvánvaló lett távol vidékek előtt. Csak hogy nem tartott örökké a kediek öröme, sőt kevés idő multán átváltozott kinos aggodalomná, mert az 1848—49-iki évek megváltoztatták az ő templomuk szerepét. Az egyszerű épület az ő ártatlanságának tudatában ezen idők szomorú eseményei közepett is bátran tekintett alá a vidékre, nem fedte el fehér tündöklő ábrázatát, hanem az ismeretes rugonfalvi közle-kedő uton minden embert jó barátként üdvözölt. Ez az utvonalon azonban különösen a nevezetes se-gesvári csata napjaiban legkevésbé vala barátság-os, mert ott a muszkák egyik vagy másik csa-

pata napoként elvonult. Sz.-Udvarhely, Sz.-Keresztur és Segesvár egymástól nem nagy távolságban fekszenek; Rugonfalva pedig egyik összekötő vonalán, honnan az ellenség oláh, muszka, német, a barátságosan tovatekintő templom láttára könnyen rájöhetett, hogy amott a hegyek rejtekeiben községnek kell lenni, melynek lakói nemcsak magyarok, de talán gazdagok is, a kiket ez okon fel kell kutatni, lemészárolni, javaikat elpredálni. Hogy aztán a bajt elkerüljék, koromfeketere festették a fehér falakat. Azóta hívják a kedveik templomát fekete templomnak.

— Reményi Ede, hírneves hegedűművész hazánk-fia, 16 évi távollét után ismét a haza földjére lépett. Kedden este érkezett meg a központi pályaudvarban fivére Reményi Antal társaságában, ki Bécsig eléje ment. A művésszel jött fia Tibor is, neje és leánya csak ezután fognak utána jöni. A pályaházban nagy és díszes publikum gyülekezett egybe, melynek a bejáratnál osztogattak belépő jegyeket. Sűrű tömegben állottak a várakozók a perron széles aszfaltján, köztük több hölgy és különösen a zene-világ volt erősen képviselve; de odakinn az előcsarnokban is sokan várták a művészt megérkezését. A rendet bent a perronon kordás egyetemi ifjak tartották fenn, kiűn az utcán pedig néhány gyalog- és lovasrendőr volt kirendelve. Az érkező művészt igen lelkesen és több üdvözlő beszéddel fogadták. A nagy hegedűművész óriási közönség jelenlétében koszorúzták meg Petőfi Sándor halhatatlan költőnek szobrát. Magasról jelenet volt, midőn Reményi — a meghatottságtól remegő hangon — ezeket mondotta: »Tisztelt barátaim! A koszorút leteszem nagy költőnk lábához, a kinek lelke mindig az én lelkem volt, van és lesz!«

— Elitkolt falvak és városok Oroszországban. Az orosz birodalomban nem ritka eset, hogy egyszerre csak rábukannak egy falura, melyről ezelőtt senki sem tudott. Kivált Szibériában gyakori, hogy a kormányzó, vagy rendőrfőnök utközben népes helyet talál valamely pusztaságon, hegyszakadéokban, erdő közepén, a melyeknek semmi köze a hatóságokhoz, még papot sem tartanak, mert akkor templomot kellene építeni, a templomhoz pedig harang is való. Annak a harangja elárulná őket. Valóban nem tudnak-e az ily községekről a hatóságok és az adószedők, nem mindig bizonyos. Most azonban Krasnovodsk területében olyan népes helyre bukkantak, melyen nem kevesebb, mint 25000 lélek lakik, akik eddig ismeretlenek voltak, sehova sem tartoztak, rendőri ukázokat közéjük nem küldtek, újonczokért nem zaklatták, adót nem fizettek. Eltek szabadon és megalégedve. Hogyan történhetett ez, nem írják az orosz lapok. Rögtön a fölfedezés után minden lakosra fejenként 6 rubel adót vetettek ki.

— A konstantinápolyi kirándulás, melyet márczius 23-án rendez a m. kir. állam vasutak városi menetjegyirodája, olyan külön vonattal fog Budapestről egámenst a Bosphorushig menni, mely leszámítva néhány órányi tartózkodást Szófiában, utközben sehol meg nem áll, minthogy az ut főcélját Konstantinápoly megismerlése képezi. Ez utazási jegyek azonban 60 napi érvénnyel fognak birni, arra a célra, hogy ha valaki fel akarja használni az alkalmat, hogy Keleten tegyen körutazást, erre módja lehessen. A jeggyel visszajövet minden vonat használható, a keleti express kivételével. Az utazás idejének beosztása olyan, hogy a turisták egy pénteki napot is fognak Konstantinápolyban tölteni, tehát jelen lehetnek a szelamlíknál, a szultán mecsetbe vonulásánál. Ugyanezen napon tartják istentiszteletüket a „tánczó” és „üvöltő” dervisek. A mi esetleg azok aggodalmát illeti, a kik márczius végét még nem tartják elég enyhének az utazásra, megjegyzendő, hogy Konstantinápolyban a kezdődő tavasz a legszebb évszak és olyan enyhe, mint nálunk a június hó. A részletes programok a m. kir. államvasutak Kolozsvár városi menetjegy-irodájában kaphatók.

— A gégesorvadás uj orvossága, melyet Liebreich berlini professzor talált ki, — Berlinből érkező tudósítások szerint — valósággal csodátévő. Három befecskendezés után tisztán és érthetően beszélnek olyan betegek, a kik még az imént egy hangos szót sem tudtak kimondani. A szer használt olyanoknak is, a kiken a Koch-féle kúra nem fogott.

— A primás alapítványa. Eztergomból jelentik, hogy a lapoknak az a hire, mintha Símor valamely bankban milliókra menő alapítványt helyezett volna el azon célra, hogy ha a főpapság vagyonaát elvennék, abból a primások mostani jövedelme pótoltság — a legilletékesebb forrásból nyert értesülés szerint — alaptalan mese.

— Iparosok és kereskedők összeírása. A kereskedelmi miniszter elhatározta, hogy az iparstatistikai adatok gyűjtését a kereskedelmi- és iparkamarák, az iparhatóságok és ipartestületek által vezetett lajstromok, összeírások és feljegyzések alapján oly módon szervezi, hogy az iparosokat, a kereskedőket, azok segéd munkasait, a tanonczokat és gyakornokokat külön véteti fel, és pedig kü-

lön aképesítéshez, külön engedélyhez kötött iparágakat. Felhívja a törvényhatóságokat, hogy haldéktalanul intézkedjenek, hogy a hozzájuk küldött kimutatásokba a segédek és tanonczok, ugy a kereskedésben alkalmazott tanonczok létszáma lehetőleg az 1890. évi létszámnak megfelelőleg felvétessek. A felvételek az iparhatóságok, illetőleg a holipartestületek vannak, ezek által teljesítendő, és pedig az iparhatóság, illetve ipartestületek, városok és községek szerint csoportosítva. Az önálló iparosok és kereskedők létszámát a kereskedelmi iparkamarák, a gyárosok és gyári munkás-személyzet felvételét az iparfelügyelők fogják eszközölni. Gyárnak tekintendő oly iparvállalat, mely vagy motor segélyével dolgozik, vagy legalább 20 kézi szakmunkást foglalkoztat. — A képesítéshez kötött iparágakban alkalmazott segédek és tanonczok létszámát az iparhatóságok, illetőleg ipartestületek az általok vezetett lajstromok alapján veszik fel. Az engedélyhez kötött, valamint a sem képesítéshez, sem engedélyhez nem kötött egyéb iparágakban alkalmazott segédek és tanonczok létszáma az iparhatóságok által vezetett lajstromok alapján mutatandó ki. A kereskedősegédek kimutatása mellőzendő, a kereskedelmi tanonczok, illetőleg gyakornokok létszáma azonban az iparhatóságok által a tanonczlajstrom alapján felveendő. Az önálló kereskedők létszámát szintén a kereskedelmi és iparkamarák fogják kimutatni. A miniszter utasítja a törvényhatóságokat, hogy kellő erélyvel intézkedjenek, hogy az említett adatokat lelkiismeretesen és oly időben állítsák össze, hogy azokat a törvényhatóságok legkésőbb május elsejéig felterjeszthessék.

### A közönség köréből.\*

Tekintetes szerkesztő ur!

Csütörtökön reggel jó barátaim és ismerőseim azzal az újsággal leptek meg, hogy „benne vagyok az újságban”. Utána is jártam rögtön a dolognak, hogy miképen jutok én e megtiszteltetéshez, és nagy bámulatomra az illetők egy közleményre hívták fel figyelmemet, melynek címe: „A rendőrség köréből.” Noha a leírt esemény hőse ama közleményben nincs megnevezve, barátaim és rokoniain egyhangulag úgy vélekednek, hogy én vagyok az, holott én az egész esetről semmit sem tudok. Igaz, hogy a nevem B.-vel kezdődik; igaz az is, hogy 8 hónapig éltem együtt a feleségemmel s aztán „elkülönöztünk”; megengedem azt is, hogy a bűnelj gyanánt szereplő kövek az én házam előtt levő kövek darabjainak találtak a rendőrség által, de — minthogy általánosan az a hir van elterjedve, hogy én vagyok az a B, mert véletlenül a leírt körülmények mind találának az én körülményeimmel — saját jó hírnevem érdekében kijelentem, hogy én semmit sem tudok a „Székelyföld”-ben leírt esetről. Nem gondolhatok mást, mint hogy az egész dolog egy ügyesen kiesztelt fufang, melyet csakis boszúból forralhattak ellenem, mert úgy látszik, hogy a szóban forgó nehéz „argumentumok” csakis arra vannak hivatva, hogy azok által engem keverjenek bajba, félrevezetvén a vizsgálatot, mely — mint a „Székelyföld”-ből értesülök — meg fog inditanni. Remélem, hogy ez majd ki is fogja deríteni az igazságot. A tekintetes szerkesztő urat kérem, szíveskedjék megátamadott becslésem hírnevem érdekében soraimnak becses lapjában helyet adni.

Kézdi-Vásárhelyt, 1891. február 20-án.

Tisztelettel  
Balog.

### Piaczi árak

Kézdi-Vásárhelyt, február 19-én.

|                    |                  |             |
|--------------------|------------------|-------------|
| Buza (tisztá)      | hektóliterenkint | 5 frt 60 kr |
| „ (elegy)          | „                | — frt — kr  |
| Rozs (tisztá)      | „                | 3 frt 60 kr |
| Rozs (elegy)       | hektóliterenkint | — frt — kr  |
| Arpa (tisztá)      | „                | 3 frt 60 kr |
| Arpa (elegy)       | „                | — frt — kr  |
| Zab                | „                | 2 frt 40 kr |
| Törökbuza          | „                | 4 frt 35 kr |
| Kása (köles)       | „                | 10 frt — kr |
| „ (árpa)           | „                | 16 frt — kr |
| Borsó              | „                | 6 frt 80 kr |
| Lencse             | „                | 8 frt — kr  |
| Fuszulyka          | „                | 6 frt — kr  |
| Pityóka (legszebb) | „                | 1 frt 20 kr |
| Marhahús           | kilogr.-kint     | — frt 36 kr |
| Disznóhús          | „                | — frt 40 kr |
| Juh-hús            | „                | — frt — kr  |
| Szalonna           | „                | — frt 70 kr |
| Faggyu (nyers)     | „                | — frt 24 kr |

\* E rovat alatt helyet adunk a közérdekű felszólalásoknak, de a felelősség a beküldőt illeti. Szerk.

Felelős szerkesztő és kiadó tulajdonos

Ifj. Dobay János.

Nyomatott Szabó Albertnél Kézdi-Vásárhelyt.

### Nyílt tér.\*

#### Féltett selyemszövetek,

25% 33 $\frac{1}{3}$ % és 50%-kal olcsóbban az eredeti árnál. Öltöny és méter-számla bérmentve és vámmentesen küld **G. Henneberg** cs. és kir. udvari szállító selyem gyári rak-tára **Zürichben**. Minták bérmentve. Levelekre Svájcba 10 kros bélyeg ragasz-tandó.

\* E rovatban m. jelent közleményekért felelősséget nem vállal a szerk.

### Hirdetések.

Szám 2883./1890.

tkvi.

#### Árverési hirdetményi kivonat.

A kovásznai királyi járásbiróság mint telekkönyvi hatóság közhirrre teszi, hogy tamásfalvi Szakács Lajos végrehajthatónak ügyvéd Szilágyi Ferencz ügygondnok által képviselt ismeretlen tartózkodásu szörcsei ifj. Dónáth István végrehajtást szenvedő elleni 550 frt tökekövetelés és járulékal iránti végrehajtási ügyében a kovásznai kir. járásbiróság területén levő Szörcse község határában fekvő, a szörcsei 84. számú telekjegyzőkönyvben 215., 217., 218., 219., 220. hr. számú egész ingatlanra 400 frt; a szörcsei 711. sz. tjkvben 359. hr. sz. ingatlanból végrehajtást szenvedő járandóságára 88 forint 34 kr, 663 $\frac{1}{2}$  hr. sz. ingatlanból végrehajtást szenvedő járandóságára 5 forint 17 kr, 739 hr. sz. ingatlanból végrehajtást szenvedő járandóságára 94 frt 67 kr, 1093., 1094. hr. sz. ingatlanokból végrehajtást szenvedő járandóságára 53 forint, 1097. 1098. hr. szám a. ingatlanból végrehajtást szenvedő járandóságára 65 frt, 1273., 1274. hr. sz. ingatlanból végrehajtást szenvedő járandóságára 85 forint, 1593. hr. sz. ingatlanból végrehajtást szenvedő járandóságára 37 frt 87 kr, 2486., 2487., 2505 hr. sz. ingatlanból végrehajtást szenvedő járandóságára 63 frt 67 kr, 2603. hr. sz. ingatlanból végrehajtást szenvedő járandóságára 40 forint 66 kr, 3000 $\frac{1}{2}$  hr. sz. ingatlanból végrehajtást szenvedő járandóságára 37 frt 34 kr, 3021., 3022. hr. sz. ingatlanból végrehajtást szenvedő járandóságára 91 frt 67 kr, 3094. hr. sz. ingatlanból végrehajtást szenvedő járandóságára 68 frt 84 kr, 366 hr. sz. egész ingatlanra 37 frt, 973, 974. hr. sz. egész ingatlanra 125 frt, 1458. hr. sz. egész ingatlanra 195 frt, 1691. hr. sz. egész ingatlanra 91 frt, 1865. hr. sz. egész ingatlanra 17 frt, 1905. hr. sz. egész ingatlanra 65 frt 1982., 1983. hr. sz. egész ingatlanra 33 frt, 2444. hr. sz. egész ingatlanra 142 frt, 2756. hr. sz. egész ingatlanra 91 frt Összesen tehát az árverést 1927 frt 23 krban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1891. évi február hó 27-ik napján d. e. 9 órakor Szörcse község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékat készpénzben vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. nov. hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kovácsnán, 1890. november hó 29-én.

A kir. járásbiróság mint telekkönyvi hatóság.

**Dobay János,**  
kir. járásbíró.